

EXHIBIT A.259

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

The Judea Military Court

Before Honorable President of the Court: Major Yair Tirosh
Judge: Major Dalia Kaufman
Judge: Major Amir Dahan

The military prosecution
(by Captain Sagiv Lichtman)

- v. -

Ahmed Mohamed Ahmed Saad, Identity No. 911744878 / IPS
(by Counsel Adv. Osama Ouda)

Arguments for Sentencing

Honorable Judge Amir A. Dahan:

A. The indictment and the verdict

The Defendant, born in 1987, from Douha, has been convicted of committing the following offenses:

1. **Aiding in causing intentional death** – an offense pursuant to Section 51 of the Security Provisions Order (Judea and Samaria) (No. 378), 5730-1970, and pursuant to Section 14 of the Security Provisions Order (Judea and Samaria) (No. 225), 5728-1968 (**19 offenses**).
2. **Aiding in an attempt to cause intentional death** – an offense under Section 51 of the Security Provisions Order (Judea and Samaria) (No. 378), 5730-1970, and pursuant to Sections 14, 19, 20 of the Rules of Liability for an Offense Order (Judea and Samaria) (No. 225), 5728-1968 (**2 offenses**).
3. **Conspiring to cause intentional death** – an offense under Section 51 of the Security Provisions Order (Judea and Samaria) (No. 378), 5730-1970, and pursuant to Sections 21, 22 of the Rules of Liability for an Offense Order (Judea and Samaria) (No. 225), 5728-1968 (**one offense**).

[Stamp] P2: 133

4. **Conspiring to make a bomb** – an offense pursuant to Section 22 of the Rules of Liability for an Offense Order (Judea and Samaria) (No. 225), 5728-1968 Section 53 (A) (3) of the Security Provisions Order (Judea and Samaria) (No. 378), 5730-1970 (**one offense**).
5. **Possession of explosives** – an offense under Section 53 (A) (3) of the Security Provisions Order (Judea and Samaria) (No. 378), 5730-1970 (**one offense**).

The main offenses of which the Defendant was convicted surround his involvement in the execution of two deadly suicide attacks in Jerusalem. The first attack occurred on January 29, 2004, on bus no. 19 and the second attack on February 22, 2004, on bus no. 14, in which 19 people were murdered.

[Stamp] P2: 133 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
 January 15, 2008

Case No.: 2305/04

As set forth in the verdict, the acts of the Defendant constituted aiding another person (Ali Abu Halail, hereinafter: "Ali") in the purchase of raw materials for preparing explosives. Those raw materials, along with additional materials, were used for preparing explosive bags that were prepared by an additional person by the name of Makdad. As set forth in the verdict, the Defendant did not do anything alone but acted under explicit instructions from Ali, who was older than him. In addition, his actions are characterized by recklessness and indifference to the consequences.

B. The pleas of the defense

1. The Prosecution contended that the Defendant took significant part in the process of making the explosive devices and bringing in the raw materials. The prosecution contends that his acts were performed while anticipating the results of the activation of the explosive device. Therefore, he must be punished to a level of severity that will reflect the severity of the acts that he carried out.
2. The Prosecutor emphasized the terrible results of the suicide attacks: the murder of 19 people in an indiscriminate massacre and the injury of dozens.
3. The Prosecutor contended that the sentence that would be fitting in the circumstances of the case is one term of life imprisonment for each offense of aiding in causing intentional death. To this sentence, two additional terms of life imprisonment must be added for each offense of aiding an attempt to cause intentional death as well as a sentence in years for the additional offenses. In this, the Prosecutor relied on the case law of the Appellate Court and the principle of the sanctity of life. In view of the ruling of the Military Appellate Court, the Prosecution believes that some of the sentences should be served concurrently to a certain degree, to express correctly the gravity of the acts and the principle of the sanctity of life.
4. The Prosecutor referred us to the cases of the accomplices, Case (Judea) 2306/04 **The Military Prosecutor v. Ali Abu Halail** and Case (Judea) 2303/04 **The Military Prosecutor v. Hilmi Hamash** and repeated his pleas for sentencing in these cases. The Prosecutor contended that even though the Defendant's part was smaller than that of his partners, smaller in particular than the part of Ali Abu Halail, this is not enough to create a level of differential sentencing that would reduce the sentence of the Defendant to a sentence set in years according to the ruling of the Military Appellate Court.

[Stamp] P2: 134

5. The difference between being an accomplice and aiding and the magnitude of the part that the Defendant took in the offenses and the part that other defendants in the case took in the offenses is supposed to be expressed, in the opinion of the Prosecution, in the cumulative service of some of the sentences of life imprisonment.
6. The Prosecutor summated his statements with his petition for the following sentences, which in his opinion should be imposed upon the Defendant for his acts as set forth above:

"A. For causing the intentional death of each of the victims (reads out the names of the victims), life imprisonment (19 life imprisonment terms). B. For each of the counts of aiding in attempting to cause intentional death, life imprisonment (two life imprisonment terms). C. For the other offenses, a sentence set in years.

In view of the case law of the Military Appellate Court and in view of the principle of sanctity of life, the Prosecution asks for the terms of life imprisonment that are related to the first attack be served concurrently, that the terms of life imprisonment that are related to the second attack be served concurrently and these two groups of sentences and the sentence set in years be served cumulatively to one another, so that in effect the Defendant is to serve a sentence of two terms of life imprisonment and a sentence set in years."

[Stamp] P2: 134 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

C. The pleas of the defense

1. The defense counsel focused most of its contentions on the minor part, in his view, that the Defendant had in carrying out the attacks. This part was, as set forth, the transfer of acetone for the purpose of preparing explosives to Ali Abu Halail. Ali Abu Halail transferred the acetone to another person by the name of Abed-Al Rahman Makdad, along with other substances for the purpose of preparing the explosive devices.
2. The defense counsel also contended that in Case (Judea) 2306/04 **The Military Prosecutor v. Ali Abu Halail**, Abu Halail was convicted of aiding in the causation of death, although his acts and actions, as shown by the materials in evidence, were much more severe and graver than those of the Defendant. According to the defense counsel, the Defendant served as an accessory to Ali Abu Halail.
3. In view of that which has been set forth, the defense counsel contended that it could not be that the accomplice Ali Abu Halail would be sentenced to concurrent life sentences that would mean a single sentence of life imprisonment, while the Defendant, who is younger than he is and has committed fewer acts, would be sentenced more harshly. In the view of the defense counsel, this does not reflect the principle of uniformity of sentencing.
4. The defense counsel also contended that the Defendant was a minor at the time of the commission of the offenses, which must be taken into consideration.
5. In addition, the defense counsel referred the Court to his pleas in the case (Judea) 2303/04 **The Military Prosecutor v. Hilmi Hamash** in the case of another accomplice in the case.
6. In his final statement, the Defendant said the following with great emotion:

[Stamp] P2: 135

"I thank the Honorable Court for permitting me to speak. I was born to two parents who took great interest in their children's studies and I did what they wanted of me until I reached the age of 17. At this time there was a friend of mine and I made a mistake and I regret that I did it, but the part I did, I admit it, but what I did is part of what I carried out without thinking of the consequences, and I hope that it will be clear to everyone that when I reached a mature age, I thought about my actions and saw that the actions that I had performed were violent and bad actions against humanity, but that was in the past and I cannot change the past, and I intend to do something for restitution, to compensate for it and save people so they will not be like the way I was – a victim of a society that did not really know what the thoughts of the other society were. If you think that I pose a danger to the Area I can, if you agree to my leaving the Area altogether, although I do not prefer it because I want, insistently, to clarify to everyone that I did not want to do it and that I regret it, and to prove it while I am here. I ask the Court to save me from the company of the prison, that knows only of bloodshed and does not talk about peace or about existence, and where whoever talks about this is considered a traitor and is not good for humanity. That is something smaller than what I want to talk to you about, but I know that the wise man understands the whole matter. And I know that Your Honors are the wisest. Everything that I have said, with all due respect to you, do not think that I am talking about this because I am under the influence of the prison or the sentence. I really believe in it and I believe that there is justice. I am now under the influence of the mind, logic and science and I see that science is the correct way. I am studying at the Open University at your facility and I wish to continue my studies in psychology in Israel. Thank you very much."

[Stamp] P2: 135 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

D. General guiding principles in sentencing the Defendant

7. When sentencing the Defendant, we were aided, *inter alia*, by the Penal Code Bill (Amendment No. 92) (Incorporation of Judicial Discretion in Sentencing) 5766-2006, whose wording and principles appear to the Court to be a suitable template for correct, logical structuring of the sentencing principles.
8. The wording and the principles are adopted, *mutatis mutandis*, on the account of the lack of a “default sentence”, from the difference between the penal laws in the Israeli legal system and the law applying in the Area.
9. As set forth, the guiding principle in sentencing is the existence of an adequate relationship between the sentence imposed for an offense that the Defendant has committed and the severity of the act of the offense and the guilt of the Defendant. Within the framework of the application of this principle, it has been said that the offenses that were committed are severe and murderous; the Defendant took a minor part in them but was well aware that he constituted an important link in a chain that ended in an indiscriminate massacre.
10. The Court has considered the social value that was infringed upon as a result of the commission of the offenses, the degree of infringement thereof, the commonly practiced sentencing policy and the befitting sentencing policy and considered, for the purpose of its response, the severity of the acts of the offenses that the Defendant committed and his degree of culpability and the mitigating and aggravating circumstances that are related to the commission of the offenses.
11. The references indicate a level of sentencing by which a Court, in similar offenses, must hand down terms of imprisonment ranging from decades of imprisonment to cumulative life terms of imprisonment, in accordance with the nuances of the mitigating or aggravating circumstances in each case.

[Stamp] P2: 136

12. The Court is allowed to deviate from the guiding principle and to sentence more strictly to protect public safety if it has found, *inter alia*, in view of the circumstances of the offense or the susceptibility of the Defendant, that the Defendant is a danger to the public. In order to implement this consideration for sentencing, the Court has taken into account that the Defendant has no criminal record, and has considered his statements of the degree of influence of others upon him, as he was of a young age at the time of committing the offenses when his reasoning was flawed. The Defendant's words in his last address made an honest, credible impression upon us, which in view of their content, reduces his proneness to carry out additional offenses after serving his sentences.

In handing down the sentence, we have considered all of the necessary circumstances.

For this purpose, we have considered all of the relevant factors and have chosen to arrange the considerations according to the following groups of considerations, as worded in the Penal Code Bill (Amendment No. 92) (Incorporation of Judicial Discretion in Sentencing) 5766-2006:

- **The mitigating circumstances that are related to the commission of the offense.**
- **The aggravating circumstances that are related to the commission of the offense.**
- **The mitigating circumstances that are unrelated to the commission of the offense.**
- **The aggravating circumstances that are unrelated to the commission of the offense.**

[Stamp] P2: 136 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

E. The mitigating circumstances that are related to the commission of the offense:

1. The Court has found, based on the evidence in the case, that the Defendant was subject to the influence and authority of Ali Abu Halail and he committed the act of the offense under the inspiration and at the behest of Abu Halail.
2. The Court has examined the relationships between the various accomplices as indicated by the evidence. This examination raised facts that clearly constitute mitigating circumstances. It turns out that the Defendant did nothing alone but acted under explicit directions and demands from Ali Abu Halail, who was his elder.
3. The acts of the Defendant show recklessness and indifference to consequences that are characteristic of his age. The Defendant demonstrated a consistent line of obedience in the wake of all of the requests of Ali Abu Halail and showed salient childish tendencies in his behavior.
4. Several perpetrators participated in the commission of the offense, and the Defendant's part in its commission was smaller than the parts of the others. For fulfilling this sentencing consideration, the Court has examined the Defendant's part in each of the offenses, and found that he had taken a part in each of them while knowing of the deadly outcomes, but with lack of initiative and lack of caring with respect to the possibility that the outcomes would materialize.
5. The Defendant's part in obtaining acetone did not bear any particular characteristic of a perpetrator or planner, and in effect could have been performed by other people. It can be determined, according to the evidence before us, that the Defendant's part was significantly smaller than the part of Ali Abu Halail.
6. Ali Abu Halail demonstrated great initiative and used the Defendant as a pawn in order to diffuse and blur the purchase of the raw materials that he was using for preparing large quantities of improvised explosives.
7. We have given our opinion on the question of the extent of the Defendant's true knowledge (as opposed to retrospective speculations and agreements) with respect to the acts that were carried out using the materials that he purchased. On this matter, the Defendant elaborates in his statements and it turns out that the facts were not "put on the table" and Ali did not specify what results of the materials that he assisted in supplying would be.

[Stamp] P2: 137

The principle of uniformity of sentencing

8. The work of deciding on the sentences of accomplices and accessories in the causation of death is difficult and complex; every soul that has been taken is a whole world unto itself and the murderer should have his world taken away for each soul that he has taken. This is equivalent to arithmetic of infinite numbers in which the Court is requested to decide which number is the greater infinity.
9. In this context, we shall not be able to ignore the verdict of the Court on the matter of Ali Abu Halail who has been referred to above, for whom no appeal has been filed; there is no doubt that the acts of Abu Halail and the charges [against him] and are much more severe than the acts of the Defendant, who functioned as the proxy of Abu Halail, who was his elder and who initiated and directed his actions. In these circumstances, [...]

[Stamp] P2: 137 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

[...] the sentence of the Defendant and the default sentence should be lesser than the sentence of Ali Abu Halail.

The words of the Defendant

10. It has not been ignored that the words of the Defendant have left an impression upon us. The Defendant expressed remorse, and most importantly a correct perspective of his acts and their consequences.
11. The Defendant took full responsibility for his actions and stated that he has now grown up a bit and is no longer an adolescent and understands their severity, the stupidity and pointlessness of the actions of aiding Ali Abu Halail in advancing his deadly intention.
12. The Defendant has resumed his studies in prison; his behavior before us is impeccable and it appears that he wishes to rehabilitate his life. His retrospective regret of having assisted in a massacre of people who did nothing sounds honest and true to us. In good Hebrew that he has learned in his prison and with the insights of a person who is more mature than his age, the Defendant explained to us his remorse and his responsibility for his terrible acts. All of these, along with his special situation compared to his partners and his young age at the time of committing the offense, have shifted the weight to his benefit to a certain extent.

F. The aggravating circumstances that are related to the commission of the offense

1. The Court has considered as an aggravating factor the fact that the offense was committed in a manner that posed a danger to many people. The responsibility for a large-scale massacre bears a clear impression of peril to the public at large.
2. The Court has considered as an aggravating factor the fact that the offenses were committed in a series of acts that constitute a single case and included precise planning, even though the Defendant was not the one to do the planning.
3. The Court has considered as an aggravating factor the enormous degree of harm inflicted upon people, nineteen cases of violent death and dozens of injuries, as a result of the assistance of the Defendant.

[Stamp] P2: 138

4. The Court has taken into account that the motives of the offenses were clearly racist and their aim was to lead to the deaths of Jews or Israelis as such; the planned murder was indiscriminant and was aimed only at Jews or Israelis who would chance upon the site and place that the Defendants determined. As there is no room for doubt that the criterion that sentenced the victims to death was their Jewish nationality or membership in the Israeli public, the Court will consider this to be an aggravating factor.

G. **The mitigating circumstances that are unrelated to the commission of the offense:**

1. **The young age of the Defendant.**

The Court has considered as a mitigating factor the fact that the Defendant was seventeen years old at the time of the commission of the offenses; this is a particularly young age that justifies a reduced sentence.

[Stamp] P2: 138 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

2. The Defendant's clean criminal history

The Court has considered as a mitigating factor the fact that the Defendant had no criminal record. Conversely, the weight of this consideration is significantly diminished considering the young age of the Defendant and the great severity of the offenses.

3. The cooperation of the Defendant with the law enforcement authorities and the assistance rendered to them during the investigation and the trial that were held concerning the offense, including concerning the matter of investigation of the circumstances of the offense and the participation of others therein.

4. For the purpose of implementing this consideration for sentencing, the Court has taken into account that the Defendant has admitted that which has been attributed to him and has spared the Court precious time. Needless to say, the Defendant has already admitted his acts to the police and the evidence was filed before us without objections insofar as the Defendant effectively focused the hearing on the questions of the disputed mental foundation.

In the end, this behavior will be imputed as a mitigating circumstance for sentencing the Defendant.

H. The aggravating circumstances that are unrelated to the commission of the offense are the following:

The need to deter potential offenders from carrying out an offense of the type that the Defendant committed, due to the nature or frequency of the offense.

The Court has considered as an aggravating factor that the offense and the characteristics of its commission are somewhat common and that a person extending this kind of aid in the commission of purchasing materials may consider his part to be minor and insignificant.

Therefore, the Court has taken into account that the need for public deterrence is high, particularly when we are speaking of actions whose nature and criminal result is not so immediately repugnant and of high profile, in which case a person might think that "shopping" for an attack is a trivial affair and any person can do so. The Court shall show the public the degree of severity that these acts hold. The Court has considered this as an aggravating factor.

[Stamp] P2: 139

I. The aggregate of the findings:

Taking into account the mitigating and aggravating considerations that have been enumerated, I have suggested to sentence the Defendant as follows:

- (A) Thirty years' imprisonment to be served, which will start from the day of arrest of the Defendant.
- (B) Five years' suspended imprisonment, on the condition that within five years from the day of his release, the Defendant will not commit a violation of Regulations 85 and 58 of the Defense Regulations (Time of Emergency), 1945, or any other offense in a matter of possession of war materiel or of trading of war materiel or any other offense that is intended to harm human life.

[Stamp] P2: 139 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

The Honorable Judge Yair Tirosh:

It is very difficult to pronounce on the question of the sentencing that would be fitting in the circumstances of the case. The words of the Honorable Justice M. Alon (as his title was then), who described the complexity of the process of sentencing in Criminal Appeal 359 + 344/81, ***State of Israel v. Shachar Segal et al.***, PD 35 (4), 313, at 322, apply well to our case:

“Measurement of the degree of sentencing is as difficult for a judge as parting the Red Sea. When he comes to consider whether to convict or acquit, he possesses principles and rules, details of statutes and tiny nuances of copious mountains of rules, which he applies in the particular case before him. This is not the case when he finishes this task and finds that the defendant must be convicted. Lawmakers have provided him with latitude in sentencing – particularly in the case of a prison sentence – that has a maximum rate but no minimum rate (besides exceptional cases); and the tradition of case law has established general rules concerning the character of the offense, the nature of the offender and public safety. All of these are available for inspection and discussion, but are very difficult to apply in practice, for by nature and essence, they do not serve to direct the view and the decree of the judge except in the most general manner. And if this reality of general, arbitrary guidance for the judge for sentencing is difficult for him, it is vital and essential for the task of sentencing: it comes to teach you that each individual case must be discussed on the merits of the offense and of the offender, and the rules in sentencing methods can be considered merely as a starting point.”

The difficulty that the Honorable Justice Alon discusses in his decision in the work of sentencing is particularly apparent in the case that is the object of this hearing, in view of the complexity of the questions that are being heard.

The Honorable Justice Chaim H. Cohen addressed the complex issue of the complexity of sentencing in his book “Hamishpat” (second amended and expanded edition, 5755-1996, [Hebrew]). The things that he wrote and that are relevant to our case emphasize the great importance of precise examination of each case on its merits when sentencing (page 715 of his book):

[Stamp] P2: 140

“The discretion that lawmakers confers upon the judge concerning the degree of sentencing also implies discretion concerning the purposes of sentencing. In practice, a judge consciously or unconsciously considers all of the possible goals and degrees in order to reach a just verdict. Sometimes one goal is equivalent in his mind to all others, and sometimes one degree is preferable to him over others, according to the merits of the defendant who stands before him and the nature and circumstances of his conduct. From here it has been said that our age is the age of individualization of sentencing – for each offender and his particular wrongdoings.”

In Criminal Appeal 4379/02, John Doe v. State of Israel, Supreme Court Compendium 2006 (1), 649 (hereinafter: the “**John Doe Case**”), the Supreme Court discussed a list of questions of principle that arose in his case in a panel headed by President Barak (as his title was then). In that case, as written in the verdict of the Supreme Court, the appellant and his colleague conspired to murder the deceased, the father of the appellant. While the deceased was sleeping at the construction site at which he worked as a guard, the two accosted and stabbed him throughout his body with knives. After this act the appellant and his colleague fled from the site. Shortly thereafter, the two returned to the place of the incident to get his collaborator’s that had been forgotten there. The colleague noticed that the deceased was still alive and therefore the two decided to complete the task. They therefore wrapped a television antenna cable around the neck of the deceased and garroted him.

[Stamp] P2: 140 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
 January 15, 2008

Case No.: 2305/04

After the deceased continued to show signs of life, to ensure his death, the appellant and his collaborator pushed his head into a bucket of water and fled from the site in a stolen vehicle. The deceased died as a result of the stab wounds that had caused him to lose blood. At the time of the murder, the appellant was seventeen years and three months old.

In its verdict, the Court discussed a list of questions of principle relating to the sentencing of minors who had been convicted of offenses of causing intentional death. Despite the difference between the law applying in the Area and the law applying in Israel on the issue, a major part of the questions that the Court heard in that case applies to our case. To illustrate this, we shall briefly cite the statements of the Honorable Vice President (as his title was then) Heshin in his decision in this case:

"The purpose of the instruction of Section 25(B) is self-evident: whoever has been convicted of an act that he committed when he was a minor is not to be burdened in the way that we burden adults. While it is presumed that the mind of a minor is still not mature, and this presumption may be dubious at times, the Court should have discretion as to the sentence that it will inflict upon him without equating it to sentences that have been prescribed from the outset in the law in a rigid manner. Thus, a minor offender will not be subjected to mandatory imprisonment sentences, a minimum sentence or a mandatory prison sentence. However, there is no connection to conferring upon the Court discretion and restriction of "life imprisonment" to twenty years; on the contrary. This is the case of a minor, a short time before his eighteenth birthday, who murdered his father in a vicious, terrible act. For what reason should the Court be limited, when sentencing that minor to prison – who in the meantime has become an adult – to a maximum sentence of twenty years? What purpose would this sentencing limit serve? And if we were not to limit the discretion of the Court, the sentence would be matched to the act and the circumstances of the matter and the Court would be able to hand down a sentence befitting this evil act. In summary: no for mandatory sentencing, yes for optional sentencing. That is the purpose of the law; and the meaning of Law, in our opinion, is that which corresponds with the purpose of the law."

The provisions of the Convention on the Rights of the Child (Convention Texts, 1038, Volume 31, pp. 269-295), which were ratified by Israel on August 4, 1991, and which took effect concerning Israel on November 2, 1991, apply to our case. Article 37 of this convention states, *inter alia*, the following words that relate directly to the question of whether there is room for sentencing to life imprisonment a person who has not yet reached the age of eighteen:

[Stamp] P2: 141

“Neither capital punishment nor life imprisonment without possibility of release shall be imposed for offences committed by persons below eighteen years of age.”

Prof. L. Sebba in his article, “Human rights and the sentencing system – did the 1990s yield two constitutional revolutions?”, Legal Studies M (5756-1996) 183 believes that the power of pardoning, which allows for the limitation of the sentence of a prisoner sentenced to life imprisonment – does not satisfy the qualification prescribed in Article 37 (a) of the Convention, which deals with “life imprisonment without possibility of release”. The point of this is that the power to grant pardons is an extraordinary power that is given to the absolute discretion of the pardoner and is not based on the idea of the right of the prisoner that forms the foundation of the Convention. Some support for this position can be seen in a footnote that was written by Justice Dorner in Criminal Appeal 3112/94, **Sufian Abu Hassan v. State of Israel**, *PD* 53 (1) 422, who adopted at certain points the opinion of Prof. Sebba concerning the pardoning power of the President in Israel.

[Stamp] P2: 141 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

Although the Supreme Court in the John Doe Case dismissed the contentions on this matter and states that the Court has the authority to sentence a minor in Israel to life imprisonment, it is not possible to ignore the principles underlying the Convention on the Rights of the Child. These principles, which relate to the proper way to act when sentencing minors, should be noted by the Court when it applies itself to sentencing.

In the John Doe Case, the Supreme Court decided to sentence the defendant to twenty five years' imprisonment for the cruel murder of his father, primarily on the account of his being a minor at the time of the act. We must emphasize that as indicated by the verdict, the Supreme Court sentenced the defendant's accomplice in the commission of the offense, who was an adult, to life imprisonment, to be served.

The Court explained its decision within the following arguments, which apply to our case:

"The fitting sentence for the appellant

The last contention of the appellant is that the Lower Court was excessively harsh to him and that his sentence should be commuted, given his difficult personal circumstances. The appellant contends that the deceased, his father, abandoned his family, which was living in Gaza, emigrated to Israeli territory and there he raised a new family. The deceased's act of disowning his family left the family in great economic distress and instilled in the appellant a feeling of deep frustration. The appellant, who had to resort to supporting the family, hoped to gain assistance from the deceased by obtaining a permit to work and stay in Israel, but the deceased refused to help him and also threatened to hand him over to the authorities in Israel. In view of these difficult circumstances, the appellant formed a decision to cause the death of the deceased, and he contends that the District Court erred when it did not consider the suffering that he had experienced and that pushed him to the act. The appellant also contends that he regrets his acts, understands their severity, and that the District Court erred when it stated that the appellant had not expressed remorse for his actions. The appellant also asks us to consider that at the time of commission of the act, he was a minor and was hurt and confused by the behavior of his father, and did not understand the meaning of his actions. He also asks us to consider that he had confessed to the act, while sparing Court time and taking full responsibility for his actions.

[Stamp] P2: 142

The probation review that was filed with us has shown us that the probation officer was convinced of the honesty of the words of the appellant concerning his regret for his evil acts, which acts were committed out of severe, chronic personal distress. The offense of murder is one of the most severe in the Israeli penal code, and patricide is one of the worst forms of murder. So severe is the offense of patricide that pursuant to Section 300 (A) (1) of the Penal Code, a mental foundation of "malicious" is sufficient for conviction and a mental foundation of premeditation is not required (see Section 90 A of the Penal Code for a definition of the term "malicious"). The appellant, as set forth, was convicted of the offense of murder pursuant to Section 300 (A) (2), an offense of premeditated murder. But instead of going into a verbose account of the severity of the offense of murder, we shall satisfy ourselves with a quote from Maimonides in Mishnah Torah: "Although there are other sins that are more serious than murder, they do not present as serious a danger to society as murder does. Even idol worship – and needless to say, incest or the violation of the Sabbath – are not considered as severe as murder. For these sins involve man's relationship with God, while murder also involves man's relationship with his fellow man. Whoever commits this sin is an utterly wicked person." (Maimonides, Hilchot Rotzeach U'Shmirat Nefesh, Chapter 4, Halacha 9). If this were not enough, [...]

[Stamp] P2: 142 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

[...] the act of murder of the deceased was a cruel, atrocious act that was carried out with deliberate, calculated intent. The appellant and his collaborator did not satisfy themselves with driving a knife into the body of the deceased multiple times, but returned and intended to cause his death using various cruel methods until he did expire. We shall not be able to ignore the cruelty with which the murder was carried out nor the determination to kill that was woven into the acts of the appellant and his collaborator when examining the sentence that the District Court passed against the appellant. See and compare: Criminal Appeal, 6535/01 Dimitri Kozirov v. State of Israel, *PD* 57 (3) 562, 574-575.

We therefore decide to uphold the sentence that the District Court handed down."

The arguments that were written by Vice President (as his title was then) Heshin, that seemingly apply to our case as well, indicate difficulty in the sentencing task in the case of minors who are convicted of the offense of causing intentional death.

In the end, there is no room, in my opinion, for sentencing the Defendant to life imprisonment.

This decision is based primarily on the age of the Defendant at the time of commission of the offenses and the aggregate of the mitigating circumstances that were elaborated in the sentencing pleas stage by the Defendant and his attorney.

I shall emphasize that in my opinion, despite the severity of the acts, significant weight should be attributed to the young age of the Defendant at the time of committing the offenses and there is no room for punishing him to the full extent of the law.

Therefore, I concur with the result that was given by the decision of my colleague the Honorable Judge Dahan.

The Honorable Judge Dalia Kaufman:

I have read with great attention the learned opinions of my fellow panel members. Despite accepting their basic deliberations, I cannot agree with their application in the concrete case, for which my arguments are as follows.

[Stamp] P2: 143

As the President of the Court, Lieutenant Colonel Tirosh, wrote in his opinion, the Supreme Court has ruled that the Court has discretion as to whether to sentence a minor to life imprisonment or not (see Criminal Appeal, 4379/02 – John Doe v. State of Israel. Supreme Court Compendium 2006 (1), 649, at 652).

“Lawmakers have asked to broaden the latitude of power concerning a minor: they had no intention to touch the instruction that prescribes the length of the sentence for murder. The offense of murder has remained in essence and this applies to the sentence handed down for it, and therefore, the possibility of handing down in the appropriate cases a sentence of true life sentence must continue to apply. However, the Court is conferred, as set forth, concerning a minor, with a greater range of options. That and no more...”

The laws of the Area also confer the upon Court discretion as to whether or not to sentence a defendant who was a minor at the time of the commission of an offense to life imprisonment for the offense of causing intentional death.

It is now asked whether the Defendant, who was convicted for offenses that deal with aiding in the causation of intentional death while he was a minor, is fit for life imprisonment.

[Stamp] P2: 143 [continued]

Date: 8 Shevat 5768
January 15, 2008

Case No.: 2305/04

In my opinion, there are a number of facts that necessitate handing down a sentence of life imprisonment in this case.

Indeed, the part of the Defendant in the execution of the suicide attacks is small relative to that of other accomplices, as the Defendant was the one who purchased materials for preparing the explosive devices only and he did not deal with their preparation or any other part of carrying out the suicide attacks.

It is reasonable to assume that had the Defendant taken part in the first attack alone and had not assisted in the second attack that was carried out, there would have been room to consider making do with a sentence set in years only, in view of his age at the time of commission of the said offense. However, the Defendant, one month after committing the first offense and after having already seen the terrible results of his own actions and those of his collaborators, chose to involve himself again in similar acts, while being aware that this was intended to cause the deaths of great numbers of innocent people. The Defendant was aware and saw before him the results of the explosion of a suicide terrorist aboard a bus. It is important to emphasize that the period in which the offenses were committed by the Defendant was a period in which many particularly murderous suicide attacks were carried out, and it was obvious then to any 17-year-old what the consequences of actions of this type would be.

Not only that, but about a month after carrying out the second attack, which took a huge number of victims, the Defendant conspired with another person to make an explosive bag, weighing 12 kilogram by himself, in order for his collaborator to carry out a suicide attack using it. This attack was prevented only by the arrest of the Defendant. This act shows us that the Defendant had no understanding of the severity of his acts, but sought to increase his activity and take a more significant part in the preparation of a suicide attack. In view of this, the words of the Defendant in the Court assume a weight that differs from that which was presented by my fellow panel members.

In the case before us, in view of the great cruelty and the danger of suicide attacks, public interest requires us to sentence the Defendant to life imprisonment, for all of his acts. This sentence would serve to express the repulsion surrounding the willingness and the insistence of the Defendant to take part in the taking of human life on a massive scale.

[Stamp] P2: 144

Conclusion

The Defendant is to serve the following sentences:

- (A) Thirty years' imprisonment to be served, starting from the day of arrest of the Defendant.
- (B) Five years' suspended imprisonment, on the condition that within five years from the day of his release, the Defendant will not commit a violation of Regulations 85 and 58 of the Defense Regulations (Time of Emergency), 1945, or any other offense in a matter of possession of war materiel or of trading of war materiel or any other offense that is intended to harm human life.

Handed down this day, 8 Shevat 5768, January 15, 2008, in chambers.

The secretariat of the Court will distribute the arguments for sentencing to the parties.

[Stamp] Amir Dahan
Judge

[Signature]

Judge

[Signature]

President of the Court

Judge

[Stamp] P2: 144 [continued]

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as P2: 133-144.
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document bearing the bates number, P2: 133-144.

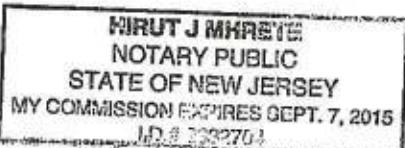

Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the [28] day of February, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
28 day of February, 2014

Notary Public

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

בית המשפט הצבאי יהודה

בפני כב' האב"ד : סא"ל יאיר תירוש
השופטת : רס"ן דליה קאופמן
השופט : רס"ן אמיר דהאןהתביעה הצבאית
(באמצעות סרן שגב ליכטמן)

נאל

הנאשם : אחמד מוחמד אחמד סעד ת.ז. 911744878 / שב"ס
(בامצעות ב"כ עוי"ד אוסאמה עודה)נימוקי גזר דיןכב' השופט אמיר א. דהאן :א. כתוב האישום והכרעת הדין

הנאשם, יליד שנת 1987, מדוחה, הורשע בביצוע העבירות הבאות :

1. **סיווע לగרים מות בכוונה** - עבירה לפי סע' 51 לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושומרון) (מס' 378), התש"ל – 1970 ולפי סעיף 14 לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושומרון) (מס' 225), תשכ"ח- 1968 (19 עבירות).2. **סיווע לניסיון גרים מות בכוונה** - עבירה לפי סע' 51 לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושומרון) (מס' 378), התש"ל – 1970 ולפי סעיפים 14,19,20 לצו בדבר כללי האחריות לעבירה (יהודיה ושומרון) (מס' 225), תשכ"ח- 1968 (2 עבירות).3. **קשיית קשר לغارים מות בכוונה** - עבירה לפי סע' 51 לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושומרון) (מס' 378), התש"ל – 1970 ולפי סע' 21,22 לצו בדבר כללי האחריות לעבירה (יהודיה ושומרון) (מס' 225), תשכ"ח- 1968 (עבירה אחת).4. **קשיית קשר ליצור פצעה** - עבירה לפי סעיף 22 לצו בדבר כללי האחריות לעבירה (יהודיה ושומרון) (מס' 225), תשכ"ח – 1968 סעיף 53 (א)(3) לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושומרון) (מס' 378), התש"ל – 1970 (עבירה אחת).5. **חזקת חומר נפיץ** - עבירה לפי סעיף 53 (א)(3) לצו בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושומרון) (מס' 378), התש"ל – 1970 (עבירה אחת).

העבירות המרכזיות בהן הורשע הנאשם נסובות סבב מעורבותו ב揆ום של שני פיגועי התאבדות קטלניים בירושלים. הפיגוע הראשון התרחש ביום 29/1/04 בכו אוטובוס 19 והפיגוע השני ביום 22/2/04 בכו אוטובוס 14 בהם נרצחו 19 בני אדם.

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

1 כמפורט בהכרעת הדיון מעשי הנאשם היו בגדיר סיוע לאחר (על) ابو הלאיל, להלן:
 2 ברכישה של חומר גלם להכנת חומר נפץ. אוטם חומר גלם, ביחיד שם
 3 חומרים נוספים שימושו להכנת תיקי נפץ אשר הוכנו על ידי אדם נוסף בשם מקדאד.
 4 כמפורט בהכרעת הדיון הנאשם לא עשה דבר לבדו אלא פעל בהנחיות מפורשות מאת
 5 עלי המבוגר ממנו. כמו כן, מעשי מאופיינים בנסיבות דעת וADINGות לתוצאות.
 6

ב. טייעוני התביעה

8 1. התביעה טענה כי לנאים היה חלק ממשועתי בתהליך ייצור המטענים והבאת
 9 חומר הגלם. לטענת התביעה מעשי נعروו תוך צפיפות התוצאות מהפעלתו של
 10 מטען החבלה. אשר על כן, יש להענישו בחומרה שתשקף את חומרת המעשים
 11 אוטם ביצוע.
 12

13 2. הטעבע הדגיש את התוצאות הקשות של פגעי החטאבות: רציחתם של 19
 14 אנשים בטבח חסר אבחנה ופצעיתם של שעורות.
 15

16 3. הטעבע טען כי העונש החולם בנסיבות המקירה הינו מאסר עולם אחד בגין כל
 17 עבירה של סיוע לגרימת מוות בכונה. לעונש זה יש לצרף שני מאסרי עולם
 18 נוספים בגין כל עבירה של סיוע לניסיון לגרימת מוות וכן עונש קצוב בשנים בגין
 19 העבירות הננספות. בכך הסתמכה הטעבע על פסיקת ביהם"ש לעורורים ועל עקרון
 20 קדושת החיקים. נוכח פסיקת בית המשפט העבאי לעוררים ראוי לדעת התביעה
 21 שחלק מהעונשים יחפפו זה לה באופן מסוים שיבטא נוכנה את חומרת
 22 המעשים ועקרון קדושת החיקים.
 23

24 4. הטעבע הפנה אותנו לティー השותפים תיק (יהודה) 2306/04 **הטוב"ץ נגד עלי ابو**
 25 **הלאיל** ולתיק (יהודה) 2303/04 **הטוב"ץ נגד חילמי המאש** וחזר על טיעונו
 26 לעונש בתיקים אלה. הטעבע ציין כי אף אם תלקו של הנאשם קטן מזו של
 27 שותפיו ובמיוחד מחלקו של עלי ابو הלאיל אין בכך כדי ליצור מדרג עונישה
 28 אשר ימצא את עונשו של הנאשם בעונש קצוב בשנים על פי פסיקת בית המשפט
 29 הצבאי לעוררים.
 30

31 5. ההבדל בין שותפות וסיוע ובין עצמת החלק שנטל הנאשם בעבירות לבין החלק
 32 של נאים אחרים בפרשה נטלו בעבירות אמרו להתבטא לדעת התביעה
 33 בחצרות חלק ממאסרי העולם זה זהה.
 34

35 6. הטעבע סיים את דבריו בעתרתו לעונשים הבאים אשר ראוי לטעמו שיגרו על
 36 הנאים בגין המעשים שפורטו לעיל:
 37

38 "א. בגין גרים מותם בכונה של כל אחד מההרוגים (מקויא או שמות
 39 ההרוגים) מאסר עולם (19 מאסרי עולם). ב. בגין כל אחד מפרטי
 40 אישום הסיווע לניסיון לגרימת מוות בכונה מאסר עולם (2 מאסרי
 41 עולם). בגין שאור העבירות, עונש קצוב בשנים.
 42

43 נוכח פסיקת ביהם"ש העבאי לעוררים ולנוכח עקרון קדושת החיקים
 44 מבקשת התביעה כי עונשי מאסר העולם הנוגעים לפיגוע הדאשון ירוצו
 45 בחופף, עונשי מאסר העולם הנוגעים למפגע השני, ירוצו בחופף ושתי
 46 קבוצות עונשים אלו והעונש הקצוב ירוצו במצטבר זה להז' כך שבפועל
 47 יונחה הנאים עונש של 2 מאסרי עולם ועונש קצוב בשנים."

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008ג. טייעוני ההגנה

1. הסגנור מiquid את עיקר טענותיו בחלק המינוי, לשיטתו, אותו מילא הנאשם
בביצוע הינוועים. חלק זה היה כאמור העברת אצטן לצורך הכנת חומר נפץ
ליידיו של עלי ابو הלאיל. עלי ابو הלאיל העביר את האצטן לאדם אחר בשם
ע/א רחמן מקdad בצייר עס חומרים אחרים לצורך הכנת המטען.

2. עד טען הסגנור כי בתיק (יהודה) 2306/04 התוב"ץ נגד עלי ابو הלאיל
הורשע ابو הלאיל בסיווע לריגמת מות, על אף שמעשיו ופעילותו, כולה
מוחומר הראיות, היו קשים וחוורמים בהרבה משל הנאשם. לדברי הסגנור
הנאים שימוש כמשמעותו עלי ابو הלאיל.

3. לאור האמור הסגנור טען כי לא ניתן שהשותף עלי ابو הלאיל ייענש במאסר
עולם וחופפים שפирושם מסר עולם ייחד, ואילו הנאשם, הרך ממנו בשנים
וחענוי ממנו במעשיים, ייענש קשה ממנו. לשיטת הסגנור אין הדבר משקף את
עקרון אחידות הענישה.

4. עוד טען הסגנור כי הנאשם היה קטן בעת ביצוע העבירות ויש להתחשב בכך.

5. כמו כן, הפנה הסגנור את בית המשפט לטייעונו בתיק (יהודה) 2303/04
התוב"ץ הצבאי נ' חילמי המאש בענייננו של שותף נוסף בפרשיה.

6. הנאשם בדבריו האחרון אמר בהתרgestות רבה את הדברים הבאים:

"אני מודח לבבוח בית המשפט בגל שஸותם לי את רשות הדיבור.
גולדיי לשני תלמידים שהתענינו ממד בלימודי הילדיים ואני עשייתי את
מה שהםרצו מני עד שהגעתי לגיל 17. בזמן זה היה חבר שלי עשייתי, אני
טעות ואני מתחייב על זה שעשייתי את זה אולם החלק שעשייתי, אני
מודח בו אבל את מה שעשייתי הוא חלק שביצעתו איזנו בלי לחשוב על
התוצאות ואני מוקהה שיתחייב בראוי לכולם שאני נזמן שהגעתי לגיל בגנות
חשבתי על מעשיי ודאיי שהמעשיים שעשיתי אותם הם מעשיים
אלים ולא טובים נגד האנושות אך זה היה מעבר ואני לא יכול לשנות
את העבר ואני מתחייב לעשות דבר כמו גומלין, למיל את זה ולהציג
אנשים שלא היו כמו אני היו קובן של החברה הלא יודעת באמת
מה המחברות של החברה השניה. אם אתם חושבים שאני מהוות טבנה
על האזרע אני יכול, אם אתה מסכים על זה שאז אוכל מהאו
למרות שאני לא מעדיף את זה בגל שאני רוצה בעקבות, להבהיר
לכולם שלא רציתי לעשות את זה ואני מתחייב על זה ולחותיכת את זה
ובזמן שאני פה. אני מבקש מביימה"ש שתציגו אותי מהחברה של בית
הכלא שלא יודעת אלא שמיות דמיים ולא מדברים על שללים או על דין
קיים ומוי שמדובר על זה נחשב בוגד והוא לא טוב נגד האנושות. זה ממש
קטן מה שאני רוצה לדבר איתכם אולם אני יודע שהנבן מבין את כל
העניין. ואני יודע שכבודם הכי נבונים. כל מה שאמרתי עם כל הבוד
לכם אל תחשבו שאני מדבר על זה כי אני תחת השפעת הכלא או העונש.
אני באמת מאמין בזה ואני מאמין שיש צדק. אני עבשו תחת השפעת
השלל, ההייגון והמדינה ואני רואה שהבדע הוא הדעת הנכונה. אני לומד
באוניברסיטה הפתוחה אעלם ואני רוצה למשיך את לימודי
בפסיכולוגיה בישראל. תודה רבת."

תיס מס': 2305/04

תאריך: ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר 2008

ד. עקרונות מנהים כליליים בגזירות דיןו של הנאש

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008ה. הנسبות המקילות הקשורות ביצוע העבירה:

1
2
3
4
5
6
1. בית המשפט מצא על יסוד חומר הראיות בתיק שהנאים היה נתן להשפטו
ולמרותו של עלי ابو הלאיל ומעשה העבירה בוצע על ידו בהשראתו ולבקשו
של ابو הלאיל.

7
8
9
10
11
2. בית המשפט בדק מה היו היחסים בין השותפים השונים כפי שעולה מן
הראיות. בדיקה זו העלתה עובדות אשר מוכיחות בבירור נסיבות מקרנות.
מסתבר כי הנאים לא עשה דבר לבדו אלא בהנחיות ודרישות מפorrectות מאות
על ابو הלאיל המבוגר ממנו.

12
13
14
15
3. מעשי הנאים מאופיינים בקלות דעת ואידישות לתוצאות האופייניות לוילו.
הנאים גיבש קו עיקרי של צוות לכל מבקש של עלי ابو הלאיל ונילה קווים
ילדותיים בולטים בהתנהגותו.

16
17
18
19
20
21
4. ביצוע העבירה השתתפו מבעליים אחרים, וחלקו של הנאים ביצועה היה
קטן מחלוקת של האחרים. לשם הגשת שיקול עניישה זה, בדק בית המשפט
את חלקו של הנאים בכל אחת מן העבירות, ומצא כי נט בכל אחת מהן חלק
ביזוע את תוצאות הקטלנית, אך בתוסר יוזמה ובဓור אכפתות לגבי
האפשרות שהתוצאות תתרחשנה.

22
23
24
25
26
5. חלקו של הנאים בהשגת האציטון לא נשא חותם מיוחד של מבצע או מותכנן
ולמעשה היה ניתן לבצעו על ידי אנשים אחרים. ניתן לקבע, על פי חומר
הראיות שבפנינו כי חלקו של הנאים היה קטן בשיעור ניכר מאוד מחלוקת של
על ابو הלאיל.

27
28
29
30
6. עלי ابو הלאיל נילה יוזמה רבה והשתמש בנאים ככלי בידיו וזאת על מנת
לפזר ולטשטש את קנית חומר הגלם המשמשים בידיו להכנת חומר נפץ
מאולתר בכמות גדולה.

31
32
33
34
35
36
7. נתנו דעתנו לשאלת עד כמה ידיעתו האמיתית של הנאים (להבדיל
מהשערות והסכנות בדיעבד) בדבר המעשים שבוצעו בחומרים שרכש. עניין
זה מפרט הנאים באמורתו ומסתבר כי העובדות לא היו "מונחות על
השולחן" ועליל לא פירט מה היו תוצאות החומרים שעוזר באספקותם.

עלון איחדות הענישה

38
39
40
41
42
8. מלאכת החרעה בענישת שותפים ומשיעים בجرائم מוות היא קשה
ומורכבת, כל נפש היא שניתה היא עולם מלא וראוי הרוץ כי ייטלו ממנה
את עולמו בגין כל נפש שנintel. שkol הדבר לאריתמטיקה של מספרים
איןסופיים בה מתחבש בית המשפט להכריע איזה הוא האינסוף הגדול יותר.

43
44
45
46
47
9. בנסיבות זו לא יוכל להתעלם מגזר דין של בית המשפט בעניין עלי ابو
הלאיל שאוצר לעיל אשר בינו לא הוגש כל עינוי, אין ספק כי מעשו של
אבי הלאיל ואישומו חמורים בהרבה מעשי של הנאים אשר תיפקד
כשותה של ابو הלאיל המבוגר ממנו היוזם והמלמן אותו. בנסיבות הללו יש

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

לדרוג את עונשו של הנאשם ועונש המוצא יהיה למטה מעונשו של עלי ابو
הלאיל.

1

2

3

4

דברי הנאשם

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

10. לא נכון כי דברי הנאשם הותירו בנו רושם. הנאשם הביע חרטה ובעיקר
פרשפקטיבה נוכנה של מעשיו ותוצאותיהם.

11. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו וציין כי בעת משבר מעט ואינו נער עוד
הוא מבין את חומרתם, את סכלותם ואת חוסר טעםם של מעשי העזירה לעלי
אבי הלאיל בקידום כוונתו הקטלנית.

12. הנאשם חידש את לימודיו בכלל, התנהגותו בפנינו ללא זופי ונראה כי
משאלתו לשיקם את חייו. צערו בדיעד על שישיע לטבח אנשים שלא עשו
דבר נשמע לו כנה ואמתי. בעברית יפה שלמד בכללו ובתובנות של אדם
הבוגר מכפי גילו הבהיר לנו הנאשם את חרטתו ואת אחריותו למעשי
האיומים. כל אלה יחד עם מצבו המיחוד מול שותפיו וגילו הצעיר בעת ביצוע
העבירה-הטיוט את הקפ' לזכותו מידת מה.

1. הנסיבות המחייבות הקשרות ביצוע העבירה

1. בית המשפט שקל לחומרה את העובדה כי העבירה בוצעה באופן היוצר סכנה
לרבים. אחריות לטבח המוני נושא עמה חותם ברור של סכנה לרבים.

2. בית המשפט שקל לחומרה את העובדה כי העבירה בוצעה בסדרת מעשים
המתווכים פרשה אחת וככלו תכנון מדויק הגם שלא הנאשם הוא שתוכנן.

3. בית המשפט שקל לחומרה את היקף הפגיעה העצום באנשים, תשעה עשר
מקרים של מוות אלים ופצעים בעשרות- כל זאת- תולדת סיוע של הנאשם.

4. בית המשפט הביא בחשבון כי מניעי העבירות היו גזעניים מובהקים ומטרתן
להביא להרג של יהודים או ישראלים באשר הם יהודים או ישראלים, הרצת
המתוכנן- חסר אבחנה היה ולא יוחד אלא ליהודים או ישראלים אשר יודמן
למקום ולמועד אותו קבעו הנאשימים. למשל נורר מקום לסקק כי
הקריטריון אשר היה אמרו לדzon את הקורבנות למוות הוא הלאום היהודי או
הציבור הישראלי ישוקל בית המשפט שיקול זה לחומרה.

2. הנסיבות המובילות שאינן קשורות ביצוע העבירה:1. גילו הצעיר של הנאשם.

בית המשפט שקל לcola את העובדה שה הנאשם היה בן שבע עשרה בעת
ביצוע העבירות, גיל זה הינו גיל צעיר במיוחד ומצדיק חקלת בעונש.

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

2. העדר עבר פלילי של הנאשם.

בית המשפט שקל לקולא את העובדה של הנאשם לא היה עבר פלילי, מנגד משקלו של שיקול זה מופחת משמעותית בהתחשב עם גילו הצעיר של הנאשם וומרתן הקשה של העברות.

3. שיתוף פעולה של הנאשם עם רשות אכיפת החוק וסיווע להן במתלן החקירה והמשפט שהתנהלו בקשר לעבירה, לרבות לעניין חקירות נסיבות העבירה והשתתפות אחרים בה.

4. לשם הגשמה שיקול ענישה זה הביא בית המשפט בחשבו כי הנאשם היה במיוחס לו וחסך מזמנו היקר של בית המשפט. לא לモתר לצין כי הנאשם היה כבר במשפטה במעשו וחומר הראיות הוגש בפניו ללא הסתייגות בכך מיקד הנאשם למעשה את הדיון בשאלות היסוד הנפשי שהייתה שנייה במחלה. בסופו של יום, תיוקף התנהוגות זו כנисיבה לקולא בשעת גזירת עונשו של הנאשם.

ח. הנסיבות המחייבות שאינו קשורות ביצוע העבירה هو אלה:

הצורך בהרתעת ערבינאים פוטנציאליים מפני ביצוע עבירה מסווג העבירה שביצוע הנאים, בשל מהות העבירה או שבחותה. בית המשפט שקל לחומרה כי העבירה ומאפייניה ביצועה הינם שכיחים למדי ויתכן כי המשיע בדרכ כזו של סיוע ביצוע חומרי עלול לחסוב בין לבינו כי חלקו פועל ואינו חמור.

לפיכך הביא בית המשפט בחשבו כי הצורך בהרתעת ציבוריית הינו גבוה בפרט כאשר מדובר במעשים אשר מהותם ותוצאתם העבריינית אינה בוטה מיידית או בולטות לעין, עלול אדם לחשב כי "עריכת הקניות" לצורך הפיגוע היא מעשה של מה בכך, וכל אדם יכול לעשות כן. יבוא בית המשפט ויראה לציבור את מידת החומרה הגלומה במעשים אלה. כל זאת שקל בית המשפט בשיוק לחומרה.

ט. העליה מון המקובל:

בשים לב לשיקולים לקולא ולחומרה אשר נמו הצעתי לחבריו לגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) שלושים שנות מאסר לרייצוי בפועל אשר ימנו מיום מעצרו של הנאשם.

(ב) 5 שנות מאסר על תנאי והתנאי הוא שבעמך 5 שנים מיום שחררו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה על תקנות 85 ו- 58 לתקנות הגנה (שעת חירום), 1945 או כל עבירה אחרת שעניניה החזקת אמצעי לחימה או סחר באמצעות לחימה או כל עבירה אחרת שנועדה לפגוע בחמי אדם.

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

כבוד השופט יair mirush

קשה מאוד היא ההכרעה בשאלת הענישה הראوية בנסיבות המקרה.ipsis leunivito
דבריו של כבוד השופט מי אלון (כתוארו אן) שטייר את מרכיבות החלק של גוירת
הדין בע"פ 359+344 מדינתי ישראל נ' שחר טיל ואח' פ"ד לה(4), 313, עמוד 322:

"מידות מידת העונש קשה היא לשופט בנסיבות ים סוף. משבא הוא
לשкол, אם להרשייע או לזכות, מצוים בידיו עקרונות וכליים, פרטיא
דיןינם וקדוקים של תלי הלים של הנסיבות, שאותם הוא מימוש
לענין המשומות שלפנינו. לא כן משיסים מלאכה זו, ועה בידו, שיש
להרשייע את הנאות. המשפט מסר בידו מידת עונש - במיוחד
בשמדובר בעונש מאסר. שיש לה שיעור לעונה ואין לה שיעור כל
שהוא למתח (פרט למקרים יוצאים מן הכלל); ובמסורת הפסיכה
נקבעו כלים בדבר אופייה של העבירה, טיבו של העבריין
ושלומו של העבירות. כל אלה יפים הם לעיון ולדיעון, אך קשים הם ביוור
ליישם להלכה ולמעשה, שהרי מעצם טיבם ומהותם אין בהם כדי
לכוון את דעתו והכרעתו של השופט אלא בוצרה בלילה ביהר. ואם
אמנם מציאות זו של הכוונה כללית וסתתית לשופט בהטלת העונש
קשה היא לו, הרי חיונית והכרחית היא לעצם מלאכת הענישה: באה
היא למדך, שככל מקרה ו מקרה צריך להיות מדוון לגופה של העבירה
ולגופו של העבריין, והכלים שבדרכי עונשה אינם אלא בבחינות
נקודות מוצא בלבד".

הकשי בו זו כבוד השופט אלון בהחלטתו במלאת גוירת הדין בולט במיוחד
במקרה נשוא הדין נוכח מרכיבות השאלות העומדות לדין.

כבוד השופט חיים ח' כהן התייחס לסוגיה המורכבת של מלאכת גוירת הדין בספר
"המשפט" (מהדורה שנייה מהתקנת ומורתבת, תשנ"ה-1996). הדברים שנכתבו על
ידו וROLWENTTIUM לענינו מודגשים את החשיבות הרבה שיש בבחינה מדויקת של כל
מקרה לגופו בעת גוירת הדין (עמוד 157 בספר):

"שיקול הדעת שמחוקק מעניק לשופט לענין מידת העונש, אף שיקול
דעת עניין מטרות הענישה במשמע. הלה למעשה שופט שוקל במודיע
או בתת מודיע את כל המטרות והמידות האפשריות, כדי שיגיע לנור דין
צדוק. יש שטורה אחת שקופה בעניינו בנגד יtron ויש שמידה אחת
עדיפה בעיניו על אחרות. הכל לפה הנאים העומדים לפניו, טיב
התנהגותו ונטיותיה. מכאן אמרו, שהיעידן שלו הוא עיון
האינדיבידואליתית של הענישה - עבריין עבריין וחטאו שלו".

בע"פ 4379/02 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על (1)(1), 649 (להלן : עיון פלוני) זו בית
המשפט העליון בשורה של שאלות עקרוניות העולות בעניין בהרכבת בראשות הנשיה
ברק (כתוארו אן). באותו מקרה כפי שנכתב בפסק דין של בית המשפט העליון
המערער וחברו קשרו קשר לרצוח את המנוח, אביו של המערער. השניים בשעה
שהמנוח נס את שנותו באתר הבניה שבו עבד כשומר, התנפלו עליו ודקרוו בסכינים
בכל חלקיו גופו. לאחר מעשה ברחו המערער וחברו מן המוקם. זמן קצר לאחר מכן
חזרו השניים למקום האירוע כדי לחתות את משקפי החבר שנשכחו שם. החבר
הבחן כי המנוח עדיין בחיים ולפיכך החליטו השניים לחשlim את המלאכה. כרכו
אפוא כבל של אנטנת טלויזיה סביב צווארו של המנוח וחנכוו.

תיק מס': 2305/04

תאריך: ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר 2008

לאחר שהמנוח המשיך להראות סימני חיים, וכדי למנוע סופית למוותו הטענו המערער וחברו את ראשו בDAL מים וنمלוטו השניים מן המקום ברכב גוף. המנוח נפטר בתוצאה מן הדקירות שנדקר ואשר גרמו לו לאיבוד דם. במועד הרצת היה המערער בן שבע-עשרה שנים ושלושה חודשים.

בפסק דין זו בית המשפט בשורה של שאלות עקרוניות המתייחסות לעניותם של קתינים שהורשו בעבירות של גרים מות בכוונה. על אף השוני בין הדיין החקלאי לבין הדיין החקלאי בישראל חלק ניכר מהשאלות שבתוון זו בית המשפט באוצרו לבין הדיין החקלאי בישראל בסוגיה חלק ניכר מהשאלות שבתוון זו בית המשפט באותו מקרהיפה לעניינו. לשם המבשחת הדברים נביא בקצרה את דבריו כב' המשנה לנשיה (כתוארו דא) חсин בוחלתו בנסיבות זה:

"תכליתה של הוראת טעיף 25(ב) גליה על פניה: מי שהורשע בשל מעשה שעשה לעת שתיה קטין, אין להכחיד עלייו בשם שמכבים אנו ידנו על גיריים. קטין, דעתו עדין לא בשללה - זו הנחת היסוד, הנחה העשויה להיות מופקפת לעתים - ועל-כן ראוי שיתהא לו לביית- משפט שיקול דעת מה עונש יטיל עליו ללא שיתהא קשור בעונשים שנקבעו מלהתחילה בחוק ואורח נוקשה. כך, לא יוטלו על העבריין הקטין עונשי מאסר חובה, עונש מינימום או עונש מאסר עולם חובה. ואולם אין ולא יכולים בין פתיחת שיקול דעתו של בית המשפט לבין הגבלתו של "מאסר עולם" לעשרים שנים; נחפק הוא קטין, מעת לפני יום הולדתו השמונה-עשרה, שרצה את אביו במעשה קשה ונורא. מה טעם נאמר כי בגוזרו על אותו קטין - שביני הפק בגיר עונש מאסר, והוא בית המשפט מגבל בעונש מרבי של עשרים שנה? איזו תכלית תשרת הגבלת עונש זו? ואילו אם לא נגביל את שיקול דעתו של בית המשפט, יונצט העונש למעשה ולנסיבות העניין ובית המשפט יהיה בכוונו לחת לרשע רע בראשותו. בקיצור: עונש חובה - לא; עונש רשות - כן. זו תכלית החוק, ופירושה של ההלכה הוא, לדעתנו, הקובל לתכלית החוק".

כפims לעניינו אף הוראות האמנה בדבר זכויות הילד (כ"א 1038, כרך 31, בעמ' 295-296) אשר אושררה על-ידי ישראל ביום 4.8.1991 וקיבלה תוקף ביחס לישראל ביום 2.11.1991. סעיף 37 לאמנה זו קובע, בין היתר, את הדברים הבאים המתייחסים לשירות לשאלת האם יש מקום לגוזר על מי שטרם מלאו לו שמנה עשרה שנה עונש של מאסר עולם:

"...לא יוטל עונש מוות, אף לא מאסר עולם ללא אפשרות שחזור, עבורי עבירות שנעברו על-ידי אנשים שטרם מלאו להם שמונה-עשרה שנים".

פרופ' לי סבה במאמרו "זכויות אדם ומערכות העניינה- האם שנות ה-90 הניבו שתי מהפכות חוקתיות?", מהקרי משפט ג' (תשנ"ו-1996) 183 סבור כי סמכות החנינה- סמכות המאפשרת לקבע עונשו של אסיר עולם - אין בה כדי לענות על הסיג הקבע בסעיף 37(א) לאמנה, ואשר עניינו "עונש מאסר עולם ללא אפשרות שחזור". טעם הדבר: סמכות החנינה סמכות חריגה היא הנזונה לשיקול דעתו המוחלט של נווטן החנינה ואין היא מבוססת על רעיון זכויות האסיר המונח ביסודה של האמנה. ניתן לראות תמייה מסויימת לעמלה זו בהערת אגב שכתבה על ידי השופט דורנן בע"פ 3112/94 סופיאן ابو חسن נ' מזינט ישראל, פ"ד נג (1) 422 שאימצה בנקודות מסוימות את דעתו של פרופ' סבה לעניין סמכות החנינה של הנשיה בישראל.

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

אף שבית המשפט העליון בעניין פלוני דחה את הטענות בעניין זה וקבע כי קיימות סמכות לבתי המשפט לגזר עונש מסוים על קתין בישראל לא ניתן להתעלם מהעקרונות העומדים בסיסה של האמנה לזכויות הילד. על כן אלה המתיחסים בדרך הרואה בה יש לפעול בעת עונשתם של קטינים ראויים שיעמדו בפני בית המשפט בעת ביצוע מלאכת גירות הדין.

בעניין פלוני החליט בית המשפט העליון לגזר על הנאשם עשרים וחמש שנות מאסר בגין רצחתו האכזרית של אביו וזאת בעקבות היותו קטין בעת המעשה. נגשים כי כפי>Status המגורד בבית המשפט העליון גור על שותפו של הנאשם לביצוע העבירה שהוא בගיר עונש של מאסר עולם לריצויו בפועל.

בית המשפט הסביר את החלטתו בנסיבות הבאים היפים לעניינו :

"העונש הרואין ל谋ader עליון טענתו האחזרה של המuderר היא, כי בית משפט קמן הכביד ידו עליון וכי נכוון וראו להקל בעונשו ולו מפאת נסיבותיו האישיות הקשות, לטענתה המuderר, נטש המנוח, אביו, את משפחתו המתגוררת עזזה, היגר לשטח ישראל, ושם הקים לעצמו משפחחה חדשה. התכחשות המנוח למשפטתו והוניה את המשפחה במצוקה כלכלית קשה ויצרה אצל המuderר תחושת תסכול عمוקה. המuderר, אשר נטל פרנסת המשפחה היה מוטל על שיכומו, קיווה להשתיע במנוחה לשם קבלת אישור עבודה ושתייה בישראל, ואולם המנוח סייר בעזור לו ואף איים להסיגו לרשויות ישראל. על רקע נסיבות קשות אלו התגבשה החלטת המuderר להימית את המנוח, ולטענתו, שגה בית-המשפט המחויז שעה שלא התחשב בסבל שעבר עליו ואשר דחף אותו ל谋עה. עד טוועה המuderר, כי חרטה אחזתו בו על מעשייו, מבין הוא את חומריהם, ושגה בית המשפט המחויז משסבך כי המuderר לא הביע חרטה על מעשייו. עוד מבקש המuderר כי נתחשב בכך שבשעת ביצוע המעשה היה קטין פגוע ומבולבל מהתנהבות אביו, ולא הבין את ממשעות מעשייו. מבקש הוא כי נתחשב בכך שהוודה במעשה, תוך חיסכון ניכר בזמן שיפוט ותוך לקיחת אחירות מלאה למשעו".

תסקרי המבחן שהוגש לנו לירידנו כי קצינת המבחן השתכנעה מכוונות דברי המuderר על-זבר חרטתו על מעשייו הרעים, מעשים שנעשו מחדן מצוקה אישית קשה ומתמשכת. אלא שאין די בכך נוכח חומרת מעשייו והתוצאה האיומה שגרם לה. עבירות הרצח הינה מן העבירות החמורות שבספר העונשין הישראלי, ורצח אב הוא מן החמורות שבUberior הרצח. כה חמורה היא העבירה של רצח אב - patricide - עד כי להרשעה בה לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, די ביסוד נפשי של "במיזיד" ואין נדרש יסוד נפשי של כוונה תחילה (להגדורת המושג "מיזיד" רוא סעיף 90א לחוק העונשין). המuderר, בזכור, הוריש עבירות רצח לפי סעיף 300(א)(2), עבירה של רצח בכוונה תחילה. אך לモתר להרבות בדברים על חומרתה של עבירת הרצח, ונספק עצמנו ב邏יקת מדבורי של הרמב"ם ב邏יקת תורה: "אף על פי שיש עונות חמורות משפיקות דמים אין בהן השחתת ישובו של עולם כשפיכות דמים, אפילו עבירה זרה ואין צריך לומר עריות או חילול שבת איןן כשפיכות דמים, שאלו העונות הן מעבירות שבין אדם להקב"ה אבל שפיכות דמים מעבירות שבינו לבין חבריו, וכל מי שיש בידו עון זה הרי הוא רשע גמור" (רמב"ם, הלכות רוחח ושמירת נפש, פ"ד, ח"ט). אם אין די בכך, הנה

תיק מס': 2305/04

תאריך: ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר 2008

1 מעשה הרצח של המנוח היה מעשה זוועה אכזרי שנעשה בכוונות מכוון
2 וביחסוב מחושב. המערער ותבורי לא הסתפקו בנסיבות שונות ואכזריות עד כי נפח
3 המנוח, ושבו ובקשו לגרות למוטו בשיטות שונות ואכזריות עד את נשמהו. איתה אכזריות שבת בוצע הרצח; איתה נחישות להמית
4 שניכרת בנסיבות של המערער ותבורי; לא נכל להתעלם מהן בוואנו
5 לבחון את העונש שגורר בית-המשפט המוחזק על המערער. ראו והשוו:
6 ע"פ 6535 דמיטרי קוזירוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (3) 562 -
7 574.
8 אנו מוחליטים אפוא להוותיר על בנו את העונש שגורר בית-המשפט
9 המוחזק".
10

11 נראה כי הנסיבות שרשמו על ידי המשנה לנשיא חxin (כתוארו דאז) היפים אף
12 לעניינו מחייבים על הקושי שבמלאת גירות הדין מקום בו מדובר בקטינום
13 המורשעים בעבירה של גרים מות בכוונה.
14

15 בסופו של דבר, אין מקום לדעתו לגוזר על הנאים עונש של מאסר עולם.
16 החלטה זו מותבשת בעקירה על גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות ומכלול
17 הנסיבות לקולא שפורטו בשלב הטייענים לעונש על ידי הנאשם ובאותו.
18 אדגיש כי לשיטתו על אף חומרת המעשים ראוי ליחס משקל משמעותי לגילו העזיר
19 של הנאשם בעת ביצוע העבירות ואין מקום למצות עימיו את מלאה חומרת הדין.
20 אשר על כן, אני מצטרף לתוצאה שנינתה בהחלטת חברי כב' השופט דהאן.
21

22 **כבוד השופטת דליה קאופמן:**

23 קראתי בתשומת רבנה את חוות דעתם המלומדות של חברי להרכבת. אף
24 שביעיותם העקרוניות מקובלות עליי לחלוין, אני יכולה להסכים עם
25 יישומן במקרה ה konkretiy ולחלו נימוקי.
26

27 כפי שכתב אב בית דין, סא"ל תירוש בחוות דעתו, בית המשפט העליון
28 קבע שבידי בימ"ש שיקול הדעת אם לגוזר על קטין מאסר עולם אם לאו
29 (ראה ע"פ 4379/02 - פלוני נ' מדינת ישראל. תק-על (1), 649, עמי 652)
30

31 "המוחוק בקש להוכיח את קשת הסמכויות לגבי קטין: לא הייתה לו כל
32 כוונה לנגוע בהוואה הקובעת את מידת העונש עבורי דעתך. עבירות רצח נותרת
33 במחותה, והוא הדין בשונש לעצמה, ולכן צריכה להוסיף ולהתקיים האפשרות
34 להטיל בנסיבות הדואים עונש מאסר עולם ממש. אולם בידי בית המשפט
35 משוו, כאמור, לגבי הקטין מרוחך ותב' יותר של אפשרויות. האותנו לא....".
36

37 אף בדיני האזרע מסור לבית המשפט שיקול דעת, אם לגוזר על נאים קטין
38 בעת ביצוע העבירה עונש מאסר עולם אם לאו בגין עבירת גרים מות
39 בכוונה.
40

41 כתע נسألת השאלה, האם ראוי הנאים, אשר הורשע בעבירות שענין סיווג
42 לגרים מות בכוונה بحيותו קטין, למאסר עולם.
43

תיק מס' : 2305/04

תאריך : ח' בשבט תשס"ח
15 ינואר, 2008

לטעמי ישן מספר עובדות המחייבות במקרה זה לגזר על הנאשם מאסר עולם.

1
2
3
4
5
6

אכן חלקו של הנאשם ביצוע פיגוע ההתאבדות הינו קטן יחסית לשותפים אחרים, שכן הנאשם היה זה שרכש חומרים לצורך הבנת המטען בלבד ולא עסק בהכנות או חלק אחר של הוצאה פיגוע ההתאבדות לפועל.

7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

סביר להניח שאילו הנאשם היה נוטל חלק בפיגוע הראשון בלבד ולא מסיע לפיגוע השני ש복צע היה מוקם לשකול להשתתק בעונש קצוב בשנים, נוכח גילו בעת ביצוע העבירה. ואולם, הנאשם, חדש לאחר ביצוע הפיגוע הראשון, בחר ולאחר שכך ראה את תוצאותיו הנוראיות של מעשיו ומעשי חברותיו, בחר לשתק את עצמו שוב במעשים דומים מתוך מודעות כי הדבר nond גורם למותם של המונחים חפים מפשע. הנאשם היה מודע וראה לנגד עניינו את התוצאות של התוצאות מחביל מתאבד בתוך אוטובוס. חשוב להזכיר כי התקופה שבו בוצעו העבירות ע"י הנאשם, הייתה תקופה רווית פיגוע ההתאבדות רצחניים ביותר ואף לכל בן 17 באשר הוא היה ברור מהו ההשלכות של מעשים מסוג זה.

18
19
20
21
22
23
24
25

לא זו בלבד, אלא שכחודש לאחר ביצוע הפיגוע השני, שגביה מספר עצום של קרבותנות, קשר הנאשם קשר עם אחר ליצור בעצמו תיק נפש במשקל 12 ק"ג כדי שחברו יבצע באמצעותו פיגוע ההתאבדות. פיגוע זה נמנע אך בשל מעצרו של הנאשם. מעשה זה, מלמדנו שה הנאשם לא הבין כלל את חומרת מעשיו, אלא חף להגביר פעילותו וליטול חלק משמעותית יותר בבהכנות פיגוע ההתאבדות. על רקע זה, אף דבריו של הנאשם בבית המשפט, מקבלים לטעמי מימד אחר מזה שהוצע ע"י חברי להרכבת.

26
27
28
29
30
31

במקרה שבפניו, נוכח האוצריות הרבה והסכנה שבפיגועו ההתאבדות האינטרס הציבורי מחייב אותנו לגזר על הנאשם עונש מאסר עולם, בגין מכלול מעשיו. עונש זה יש בו כדי להבע את שאת הנפש מנוכנותו ועיקשונו של הנאשם ליטול חלק בKİפהו חי אדם בצוותה המונית.

32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49

סוף דבר

ה הנאשם ירצה את העונשים הבאים:

(א) שלושים שנות מאסר לרכיבי בפועל אשר ימננו מיום מעצרו של הנאשם.

(ב) 5 שנות מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 5 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה על תקנות 85 ו- 58 לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945 או כל עבירה אחרת שענינה החזקתו אמצעי לחימה או סחר באמצעותם של עבירה אחרת שנועדה לפגוע בחיה אדם.
נירן היום, ח' שבט תשס"ח, 15 לינואר 2008, בלשכה.
מזכירות ביהמ"ש תפיצ את נימוקי גזר הדין לצדדים.

שופטת

אבי"ד

